

H
2786

EX LIBRIS
J. B. HALVORSEN

A
2786
Hans Majestæt

Kong

Carl Johans

sidste Samtale

med sin

Skriftesaber,

Biskop Hedrén.

Bergen.

Trykt af C. J. Conradi.

Beretning,

som Biskopen af Linköping, J. J. Hedrén efter naadigt Befaling har afsaivet om det af ham hos hoifsalig Hans Majestæt Kong Carl Johan under hans Majestæts Sygdom afslagte Besøg og den derved holdte Samtale, opsat den 26de Februar kort efter at Samtalen var holdt.

Paa Grund af de postdaglige Efterretninger om Hans Majestæts vebblivende Sygdomstilstand havde jeg, som under Hs. Majestæts Regjeringstid aarligt — med Undtagelse af de to Aar, Hs. Maj. opholdt sig i Norge — ved Paaskehoitiderne pleiede at meddele Hs. Maj. den hellige Raadere, besluttet at afreise til Hovedstaden for at kunne besøge Hs. Maj. ved Sygesengen, en Beslutning, hvis Udførelse paasfyndedes ved en af H. R. H. Kronprindsen, dengang Regent, gennem Chefen for det geistlige Departement udstedt Befaling af 12te Februar, hvorefter jeg uophødeligt havde at indfinde mig i Hovedstaden, og som ledsagedes af den Underretning, at Hs. Maj. Dagen iforveien havde spurgt om jeg var i Byen. Tilfulge heraf begav jeg mig strax paa Reisen og indtraf i Stockholm den 14de Februar om Estermiddagen Kl. 4. Strax derpaa Kl. 6 om Aftenen, begjærede og erholdt jeg Audients hos H. R. H. Kronprindsen, som tilkendegav sin Tilfredsstillelse ianledning af min Ankomst med Befaling at afvente nærmere Bestemmelse

Mandagen den 26de Februar erholdt jeg Befaling at besøge Hans Majestæt Kl. 2 om Estermiddagen, hvorpaa jeg til bestemt Tid indfandt mig i Kongens Værelser og blev uden Ophold indladt i Hans Majestæts Sengkammer. Ved min Indtrædelse udstrakte Hans Majestæt Haanden, som jeg med ærefrygtfuld Nødsel greb og vilte trykke til mine Læber, hvilket dog Hans Majestæt efter sin Vane forhindrede, idet han med fuld Styrke reiste sig op og tog mig i Favn med Bevidnelse om sin hjertelige Glæde ved at see mig hos sig, og da jeg herved omt beklagede den Tilstand, hvori Hans Majestæt nu befandt sig, vendte Hans Majestæt selv Samtalen paa den svære og truende Sygdom, hvorfra han var rammet. Jeg fremstillede da som det kraftigste Stykke og Lindingsmiddel i alle Menneffernes Lidelser Guds Ord og Bønner, hvortil Hans Majestæt rovt svarede: "Ved for mig!" Jeg forsikkrede at alle Landets Børn dagligen forende sine varme Bønner for Hans Majestæt som for en hulb Fader, at de alle af Hjertet ønskede, at Hans Majestæts Levetid endnu maatte forlænges, om den høieste Guds vife Raad saaledes vilde tilseede det. Men da vi Alle — ligesom Hans Majestæt selv kjendte og erkjendte

det — ihukomme, at dette timelige Liv er brostfældigt, sorgfængeligt og kort, samt i alle Aldere var afhængigt af ham, som havde givet det og som i sin Blisdom havde bestemt det første og sidste Dag, vilde vi isærdeleshed bede for den u dødelige Sjæl, denne Gnist af den guddommelige Ild, at den maatte findes vel beredt til atter at optages i den Faders Skjød, hvorfra den er udgaaet. Hans Majestæt yttrede herved under Bønnen med et dybt og inderligt Snd: „det give Gud!“ — Jeg fremstillede derpaa, hvorledes Jngen kan retteligt bede uden at være oplyst af Guds Ord og greben af hans Aand, hvorledes Menneftets sande Storbed bestaaer i ret at kjende Gud, hvorpaa Hans Majestæt hurtigt afbrød mig med disse Ord: „og at kjende sit eget Intet;“ at tilbede ham som Herre over alt hvad er og hænder, at elske ham som en mild, velgjørende Fader, at overgive i Hans Hænder alle Forhaabninger baade for det nærværende og tilkomende Liv. Jeg vilde ligeledes fore Hans Majestæt til Minde, hvorofte Hs. Maj. havde bekendt — hvilket Hans Majestæt sikkerlig endnu og altid skal be kjende — at alt det Gode, Hans Majestæt har kunnet virke, alle de retfærdige og velgjørende Forsætter Hans Majestæt har kunnet fatte, alle de gode og nyttige Foranstaltninger som af Hans Majestæts Hænder ere fuldbyrdede, alene vare Indgivelsler, Gaver og Raad af den gode Aand, som er al Sandheds og Godheds Udspring. Hans Majestæt hortest herunder flere Gange afbryde: „Det er Gud alene som er stor; det er Gud alene, som gjør store Gjerninger! Vi Dødelige ere blot Midler i Hans Haand!“ — Jeg vdebblev: Ja, langt fra at Hans Majestæt vil tilegne sig nogen egen Fortjeneste, har Hans Majestæt altid villet erkjende sig for Gud som en fattig Synder behestet med mange Svagheder, Feil og Mangler, som ikke kunne give Haab om Naade og Belønning, men tvertimod fortjene Bebreidelsen og Straf, Saaledes maatte Hans Majestæt, som en sand og tro Bekfender af Jesu Christi Evangelium, finde sig, uden al egen Fortjeneste, samt ikke kunne forlade sig paa Noget, som afhænger af Hans Majestæt selv, hverken paa hans Blisdom, som alene er en svag Lysstråle i Tidens Mørke, eller hans Retfærdighed, Dyd og gode Gjerninger, som hos Menneftene altid ere ufuldkomne og ikke bestaae for ham hvis Hellighed straalere klarere end Solen; og at den er ifkun en sand og levende Troe, en stille Jdmyghed, en brændende Kjærlighed til Gud, som udgjør en Støtte for den betrængte Sjæl. — Under denne Fremstilling yttrede Hans Majestæt flere Gange; „Det dødelige Mennefte er kun et Intet. Menneftet er alene et Støv, hvis jordiske Tilværelse varer kun et Dieblit. Vi ere blot Døme her i Støvet. Gud alene er stor.“ — Yderligere tillagde jeg: Hans Majestæt maatte derfor tage sin Tilflugt til Guds store Barmhjertighed og Naade, til Frelseren Jesu Christi uendelige Fortjeneste, til den store Forløser, som har igjenløst os med sit hellige Blød, som ved sin Hyldestgjørelse har gjenindsat os til

Arvinger i Guds Herligheds Rige, som vil styrke, støtte og fastfæste os i al Strid, som vil lede os med sin Faderhaand gjennem selve Dødens Mørke, og som med sin egen Aand vil berede den arme Sjæl Indtrædelsen i det evige Liv. — Under disse Ord hortes Hans Majestæt med om Rørelse sukke: „Hans Barmhertighed er stor!“ — Jeg formanede derefter Hans Majestæt til troligt at bede efterdem Bønnen giver Kraft til ret at leve og ret at bøde. Døden er kun en ny Fødsel, blot Begyndelsen af et nyt Liv, men et Liv, heel uligt det nærværende forjængelige, et Liv uden Mangler, uden Svagheder, uden Vildfarelser, uden Synder, uden Uro, uden Fiender, hvorved Hans Majestæt med Livfuldhed faldt ind: „Ja, et Liv med den bedste af alle Bønnen, som er retfærdig.“ Og da jeg yderligere formanede Hans Majestæt til med sin hele Sjæls Ålvor at forberede sig til Modtagelsen af dette Liv, sukede Hans Majestæt under Bønnen dybt og hjerteligt.

Jeg holdt forestaaende Samtale med lempelige Mellemrum og Ophold, for at Hans Majestæt kunde bibeholde Opmærksomheden og Kræfterne, hvilke heller ikke noget Dieblif forlod Hans Majestæt. — Sluttelig, ihvorvel Hans Majestæt de foregaaende Aar har pleiet at benytte Paastehoitiden til Annammelse af den hellige Nadvere, spurgte jeg dog alligevel, i Uvisshed om Hans Majestæts Helbredstilstand, som vi Alle ønske og bede kunde forbedres, om ikke Hans Majestæt nu skulde finde det nødvendigt før denne Tid at tage den hellige Nadvere, i hvilket Tilfælde jeg vilde holde mig færdig til Hans Majestæts Tjeneste naarsomhelst Hans Majestæt behagede at befale. — Hans Majestæt som af den lange Samtale folte sig udmattet, svarede mig: „Bliv i Byen nogle Dage; jeg vil sende Bud til Dem.“ — Jeg erklærede, at skulle adlyde Hans Majestæts Befaling samt sluttede med en kort Bøn over Hans Majestæt og med Herrens Betsignelse. — Hans Majestæt tilkjendegav sin hjertelige Tak for hvad jeg med Hans Majestæt havde samtalt og bedet; og hilsede Hans Majestæt mig ved Afskeden paa samme Maade, hvorpaa han havde modtaget mig. — Hans Majestæt udviste ved denne Anledning, omendssjændt med svage Kræfter og dæmpet Røst, fuld Sindesstyrke og Klarhed, saa at der var al Grund til det Haab, som Hans Majestæt selv nærede snart igjen med fornyede Kræfter at kunne kalde mig til sig. Dette var utvivlsomt saameget mere Hans Majestæts Hensigt, som Hans Majestæts hele Sjæl med rolig Underkastelse havde Tanken fæstet paa Livets Forvandling. Under de paafølgende Dages tiltagende Uro og Svagthed begyndte dog dette Haab mere og mere at svækkes, indtil det efter den dybe Afmagtstilstand Tirsdagen den 5te Marts om Formiddagen aldeles forsvandt. —

Verre og Fred over den elskede Konges Navn!
 Betsignelse og Taknemmelighed over Hans Minde!

